

POSTANOWIENIE

3 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 3 kwietnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w N.
przeciwko C. K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej C. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z 23 marca 2023 r., I AGa 121/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanej niniejszego postanowienia do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Pozwana C. K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 23 marca 2023 r., I AGa 121/23 w sprawie o zapłatę.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na występowanie istotnego zagadnienia prawnego, które sprowadzało się do następujących pytań:

a. czy okoliczność, że w aktach sprawy znajdują się pojedyncze dokumenty księgowe spółki, niestanowiące całości dokumentacji księgowej spółki, która była niezbędna do sporządzenia opinii przez biegłego stanowi podstawę pominięcia dowodu z opinii biegłego na podstawie art. 235² § 1 pkt 4 k.p.c. jako niemożliwego do przeprowadzenia;

b. czy zasadnym jest obciążenie pozwanej odpowiedzialnością za zobowiązania spółki na podstawie art. 299 § 1 k.s.h., w sytuacji gdy pozwana jest pozbawiona możliwości obrony na skutek świadomych, kierunkowych działań innego z pozwanych, podejmowanych w celu bezprawnego rozciągnięcia odpowiedzialności na pozwaną?

Skarżąca wskazała również, że zaskarżony wyrok został wydany w warunkach nieważności postępowania z naruszeniem art. 379 pkt 4 k.p.c.

W ocenie skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na nierozpoznanie przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie sprawy w granicach apelacji i nieustosunkowanie się do zarzutu naruszenia art. 5 k.p.c. podniesionego w apelacji, a także z uwagi na rażąco wadliwą oraz w sposób oczywisty błędną kontrolę oceny dowodów dokonaną przez sąd drugiej instancji, a w szczególności dowodu z dokumentów w postaci rezygnacji z dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W pierwszej kolejności należy wskazać, że łączenie przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego lub potrzebą wykładni przepisów jest wykluczone. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza jednoczesne przyjęcie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nie jest bowiem możliwa sytuacja, w której

wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy (zob. postanowienie SN z 26 listopada 2013 r., I UK 291/13). Nie sposób uznać, że sporna kwestia jest oczywista (zob. postanowienie SN z 9 kwietnia 2014 r., V CSK 383/13). Skarżąca w sposób nieuprawniony połączyła przesłanki kasacyjne. Powyższe wskazuje na ignorowanie zasad obowiązujących przy formułowaniu i uzasadnianiu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca zdaje się nie rozróżniać poszczególnych przyczyn kasacyjnych

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że w niniejszej sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Niemożność przeprowadzenia dowodu zachodzi w sytuacji, gdy dany dowód nie istnieje (został zagubiony, zniszczony), lub gdy z powodu przeszkody natury faktycznej dowód nie może zostać przeprowadzony w przewidywanym terminie, a okoliczności sprawy nie uzasadniają oczekiwania na możliwość przeprowadzenia dowodu (art. 242 k.p.c.). W niniejszej sprawie Sąd podjął starania w celu uzyskania całości dokumentacji spółki, ale nie przyniosły one rezultatu. Biegły nie mógł zaś sporządzić miarodajnej opinii na podstawie pojedynczych, wybiórczych dokumentów złożonych do akt sprawy przez stronę (biegły uznał te dokumenty za nieprzydatne do sporządzenia opinii). W świetle zasady kontradyktoryjności, nie można czynić sądowi zarzutów, że materiał dowodowy zaoferowany przez stronę nie pozwolił na wydanie rozstrzygnięcia korzystnego dla strony.

Argumentacja dotycząca braku ustosunkowania się przez Sąd Apelacyjny do kwestii zastosowania „art. 5 k.p.c.” opiera się na pomyłce, gdyż skarżące prawdopodobnie chodziło o niezastosowanie w sprawie art. 5 k.c. Bez wątpienia zastosowanie klauzuli generalnej określonej w art. 5 k.c. stanowi domenę sądów *meriti*, a Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym mógłby zakwestionować oceny tych sądów, w sytuacji gdyby były rażąco błędne i krzywdzące (zob. wyrok SN z 4.07.2024 r., II CSKP 96/24).

Odnosząc się do kwestii nieważności postępowania ze względu na naruszenie zasady kolegialności składu sądu drugiej instancji należy odwołać się

do uchwały z 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22, której nadano moc zasady prawnej. Zgodnie z powołaną uchwałą Sąd Najwyższy stwierdził, że rozpoznanie sprawy cywilnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego ukształtowanym na podstawie art. 15zzs1 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.) ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). W niniejszej sprawie uchwała ta nie może odnieść zamierzonego skutku, gdyż zaskarżony wyrok został wydany 23 marca 2023 r., a więc przed datą wydania powołanej uchwały. W związku z tym nie można przyjąć, że wskazana przesłanka do przyjęcia skargi kasacyjnej zaistniała w niniejszej sprawie.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 1964)

[SOP].